

Historia stadionu Legii: 1947-49

Łroda, 15 kwietnia 2009 r. godz. 14:36

Już ostatnio w historii stadionu Legii przedstawiałem wygląd obiektów naszego klubu po wojnie. Jako uzupełnienie warto dodać, że w 1946 roku na naszym stadionie mistrzostwo zdobyła Polonia Warszawa, której boisko nie nadawało się po wojnie do użytku. "W roku 1946 stadion Legii stał się miejscem pierwszych powojennych mistrzostw Polski, których nieoczekiwanym zwycięzcą została warszawska, bezdomna Polonia. Jej stadion przy Konwiktorskiej rozjeżdżyły podczas powstania niemieckie czołgi (...)" - pisze w "Mojej historii futbolu" Stefan Szczepłek. Zresztą już przed wojną zarówno Polonia, jak i Warszawianka korzystały z obiektu Legii. Z naszym stadionem wiążą się również losy pierwszych powojennych spotkań reprezentacji Polski.

Pierwsze powojenne spotkanie kadra rozegrała co prawda w Oslo z Norwegią, ale przygotowania do meczu miały miejsce w Warszawie. Kilkudniowe zgrupowanie odbywało się w konspiracji, a piłkarze mieli swój "hotel" w salach pod trybunami stadionu Legii.

Od 1946 roku w salce pod trybunami stadionu trenowała sekcja gimnastyczna Legii. W dniach 24-27 października 46 roku na Łazienkowskiej przeprowadzono I mistrzostwa Wojska Polskiego. Zawody odbyły się na świeżym powietrzu.

Pierwsze powojenne spotkanie reprezentacji Polski w naszym kraju rozegrano 19 lipca 1947 roku na stadionie Wojska Polskiego. W obecności 30 tysięcy widzów Polacy przegrali wówczas z Rumunią 1-2. Jako ciekawostkę można dodać, że był to pierwszy mecz transmitowany przez radio na żywo. Wcześniejsze były nagrywane na płyty i odtwarzane z opóźnieniem.

14 marca 1948 roku na Łazienkowskiej Legia rozegrała pierwsze pierwszoligowe spotkanie po wojnie - z Polonią Bytom. "Była wtedy niedziela - słoneczna, ciepła. Wiał tylko dość silny wiatr. Na Łazienkowską spieszyły tłumy (...)" - pisała ówczesna prasa.

W kolejnym roku próbowano rozwiązać sprawę budowy stadionu Legii. 30 maja 1948 roku powołano komitet budowy stadionu w składzie: przewodniczący gen. dyw. J. Brodziński; członkowie: gen. bryg. dr K. Rudolf, płk St. Więcek, inż. M. Kleiber, inż. J. Olszowski, J. Ziemiański, mjr Fedyszyn. Jednak wszelkie poczynania komitetu pozostały w sferze projektów.

Wielkim wydarzeniem w życiu sportowym naszego kraju był start ekipy lekkoatletów radzieckich w listopadzie 1948 roku na stadionie Wojska Polskiego. Miłośnicy lekkoatletyki mogli podziwiać najwyższej klasy zawodników - rekordistkę świata w rzucie dyskiem Ninę Dumbadze, mistrza Europy Karakułowa, czy wicemistrza Europy Ozolina. Na Łazienkowskiej już wcześniej startował słynny Emil Zatopek.

W 1949 roku baza sportowa Legii była całkiem okazała - boiska piłkarskie, urządzenia lekkoatletyczne, pływalnia, kort główny i 8 kortów bocznych, trybuny i pomieszczenia pod trybunami. Klub posiadał również kompleks magazynów przy ulicy Przemysłowej, parterowy budynek - bursę na skrzyżowaniu ulic Łazienkowskiej i Czerniakowskiej, barak przy stadionie wykorzystywany na tymczasowe mieszkania dla zawodników lub trenerów. "Zaproponowano mi lokal zastępczy na rogu ulic Czerniakowskiej i Łazienkowskiej, w domu częściowo zburzonym, w którym tylko parter nadawał się do zamieszkania. Otrzymałem pokój, a za sąsiadów miałem zawodników Legii: Serafina, Oprycha, Skromnego i nowego trenera Kuchara. Dom, w którym znaleźliśmy schronienie na ponad cztery lata zwano też bursą Legii albo domem Księcia Józefa, od imienia kierownika sekcji piłkarskiej Ziemiańskiego, któremu w pierwszym rzędzie zawdzięcza swe powstanie" - pisał na łamach książki "Pół wieku z piłką" Kazimierz Górski.

Legii brakowało jednak obiektu niezwykle istotnego w pracy tak rozbudowanego klubu, a mianowicie hali sportowej. Jako, że plany budowy sportowego kombinatu spaliły na panewce, trzeba było znaleźć obiekt dający się zaadaptować na sportową salę. Już wtedy mówiono o "ujeżdżalni" przy ulicy 29 Listopada. Zanim jednak do tego doszło siatkarze Legii trenowali na "dość prymitywnym" boisku przy alei I Armii WP. Koszykarze Legii tymczasem ćwiczyli w YMCA, przy ulicy Konopnickiej.

W pierwszych po wojnie latach na basenie Legii odbywały się mistrzostwa Wojska Polskiego w pływaniu (na krytym basenie) i skokach do wody. Coraz większą popularnością cieszył się również odkryty basen wraz z trampoliną do skoków.

"Przez blisko 10 lat, aż do zbudowania Stadionu Dziesięciolecia w roku 1955 i stadionu Śląskiego rok później, stadion Wojska Polskiego był najważniejszym obiektem sportowym w Polsce. Nigdy nie zmieniono jego nazwy. Nie stał się stadionem ludowego Wojska Polskiego, chociaż przez 40 lat nie pisano też, że jego patronem jest marszałek Józef Piłsudski" - pisze Szczepłək w "Mojej historii futbolu".

CDN

P.S. Jeśli macie w swoich zbiorach stare zdjęcia stadionu Legii - wyślijcie je na adres redakcji, a bardzo chętnie wykorzystamy je przy kolejnych częściach historii stadionu Legii.

Historia stadionu Legii: 1946-1947

Historia stadionu Legii: 1937-1945

Historia stadionu Legii: 1933-1936

Historia stadionu Legii: 1930-1932

Historia stadionu Legii: 1928-1929

Historia stadionu Legii: 1926-1927

Historia stadionu Legii: 1924-1925

Historia stadionu Legii: 1917-1922